

פָּרָק ב'

בְּקוֹר מִפְתִּיעַ

תָּאָר לְךָ שְׂאֵתָה נִשְׂאָר לְבַד בְּבֵית, שׁוֹטֵף אֶת הַכֵּלִים בְּמִטְבָּח, וּלְפִתֵּעַ מְגֵלָה, שְׁבִסְלוֹן בֵּיתְךָ, מִמֶּשׁ מוֹלֵךְ, נֶצֶב גּוֹרִילָה אֲמַתִּי, מְאִים וְחוֹשֵׁף שְׁנַיִם. קָרוֹב לְוֵדָאֵי שְׁהֵיִת צוֹרַח בְּבִהְלָה אוֹ מִשְׁתַּתֵּק לְגַמְרֵי מֵרַב אֵימָה וְפָחַד.

אָבֵל זֶה בְּדִיוֹק מֵה שְׁקָרָה לִי לִפְנֵי שְׁנַתִּים, כְּאֲשֶׁר גִּמְרַתִּי לְאָכֵל אַרוּחַת עָרֵב וּפְנִיתִי לְסֵלוֹן, כְּדִי לְקַרֵּא עַל נְפּוֹלִיאוֹן, עַל הָעִיר נְפּוֹלִי וְעַל נְפּוֹי קִמַּח (כִּי אֲנִי קוֹרֵא לְפִי סֵדֵר אֶל"ף-בֵּי"ת, וְהֵיִתִּי בְּדִיוֹק בְּמַלִּים שְׁמִתְחִילוֹת בְּ-נְפוֹ).

וּבְכֵן, אֲנִי נִגַּשׁ לְכוּוֹן אַרוֹן הַסְּפָרִים, וּלְפִתֵּעַ – מֵה רוֹאוֹת עֵינַי?
בְּמִרְפֶּסֶת הַסֵּלוֹן עוֹמֵד לוֹ גּוֹרִילָה, קוֹפֵץ אֲגָרוֹפִים, מִתְנַשֵּׁף וְחוֹשֵׁף שְׁנַיִם...

שְׁכַחְתִּי אֶת נְפּוֹלִיאוֹן וְאֶת נְפּוֹלִי וְנִזְכַּרְתִּי, שְׁבִצְהָרִים הוֹדִיעוּ, שְׁגוֹרִילָה מְאֵלֶף בָּרַח מִגֵּן הַחַיּוֹת שְׁבַעִיר, וְהַמְשַׁטָּרָה מְזַהֵרָה אֶת הַצְּבוֹר. אָבֵל לֹא תֵאָרְתִּי לְעֶצְמִי, שְׁהֵיִצוֹר הַזֶּה יִכְנַס דּוֹקָא לְבֵיתִי!

תוֹךְ כְּדִי כְּתִיבָה אֲנִי חוֹשֵׁב לְעֶצְמִי, שְׁאוּלִי יֵשׁ קוֹרֵאִים צְעִירִים מְאֹד שֶׁלֹּא יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מֵהוּ גּוֹרִילָה. וּבְכֵן, גּוֹרִילָה הוּא קוֹף גְּדוֹל וְחִזֵּק מְאֹד, שְׁדוּמָה קֶצֶת לְבֵן אָדָם, אָבֵל גַּם מְסַכֵּן כְּמַעֲט כְּמוֹהוּ. חוּץ מְזַה הוּא יְכוֹל לְעַמֵּד יָפָה עַל שְׁתֵּי רִגְלָיו וְיִכּוֹל לְתַת אֲגָרוֹף כָּל כֶּף חִזָּק, שְׁמוֹצִיא אֶת הַחֶשֶׁק לְהַפְגִּישׁ אֹתוֹ שׁוֹב. מְשַׁקְלוּ בְּעֶרְךָ מְאִתִּים

קילוגרם, ואם הוא במקרה עצבני, קצת קשה להפריד בבריאות משלמת מהקוף הנ"ל.

וזו בדיוק הצרה!

הקוף שעמד מולי היה עצבני מאד! והאמינו לי, ידידי הצעירים, שגם אני הייתי עצבני, ואם לא הייתי מפחד לזוז, הייתי אוכל את כל צפרני מרב חרדה... אף לא זזתי אפילו מילימטר מהמקום, אולי יחשב הקוף המאים שאני סתם קרש בצורת איש.

אני מכרח לצין, שבמשך שתי הדקות שעמדנו בלי לזוז זה מול זה, הספקתי לחשוב על כל הידידים שאני מכיר ואני מעניין להמשיך להכיר. חוץ מזה נסיתי לחשוב מה לעשות כדי להנצל מנוכחותו הלא רצויה של היצור הזה, אבל שום טכסיס לא עלה במחי. מחשבותי פשוט נסתתמו, ולא ידעתי כמה זמן אצטרף עוד לעמד כך, בלי שום תנועה.

גרך... כך הוא אמר, ג'רי. (כלומר זהו שמו של הגורילה).

גרך... וג'רי התקדם לתוך הסלון, כשהוא גורר את רגליו הכבדות. המרחק בינינו היה רק חמשה מטרים.

גרך... הוא התקדם לכוון הדחליל המעניין שעמד מולו, כלומר זה אני בעצמי. השתדלתי מאד מאד לא לזוז, ולהראות לגמרי כמו דחליל (אפילו שלבי הלם כמו פטיש ורגלי רצו מאד לברח).

כשהמרחק ביני לבין ג'רי היה רק מטר, הרגשתי שאני רועד כלי ושני נוקשות... הגורילה הנחמד התקדם עוד חצי מטר...

בום!!!

זו הייתי אני. אמנם אני מתבייש לספר, אבל נפילתי על הרצפה מרב פחד. פשוט, רגלי לא החזיקו אותי יותר.

הגורילה לא התעניין באפן מיחד באדם שעל הרצפה (כלומר בי) אלא התקדם לכוון המטבח, ותוך שניה חסל את כל העוגה שהכנתי לדודה הזקנה.

העוגה היתה טעימה, כנראה, כי הגורילה גרגר בהנאה ולקק את שפתיו (חשבת לי עצמי, שבכל זאת לקוף יש טעם טוב, עבדה! הוא אוהב את העוגה שלי).

כשראיתי שהשטח בו הוא מתעניין באפן מיחד הוא ממתקים, נזכרתי שיש בכיסי הימני חפיסת שוקולד.

בזהירות, לאט לאט, הוצאתי אותה מכיסי וזרקתי אליו קבית שוקולד.

ג'רי בלע את הקביה וגרגר בהנאה, ולפתע מחא כפיים (כנראה למדו אותו בגן החיות).

לא יודע למה, אך כבר פחות פחדתי, וכשנתתי לו את הקביה החמישית, כבר לא זרקתי אותה אלא הנחתיה לידו, כשאני מתקרב לאט לאט.

את הקביה העשירית שמתי על כתפו (ציון לשבח על אמץ), ואז קרה דבר משנה ומפתיע. כשנתתי לו קבית שוקולד נוספת, הוא הגיש לי אותה בחזרה – ויש לציין, ידידי הצעירים, שאכלתי אותה בתאבון רב, כשאני חושב שג'רי הוא בכל זאת קוף הגון (כלומר על כל עשור קביות שוקולד שהוא גוזל, הוא מאכיל אחת לנגזל המאשר). הצעתי לו סיגריה. הוא הפיר את זה והכניס לפה. הדלקתי

את הסיגריה והוא עשן אותה בשמחה וכבה אותה לאחר מספר שאיפות ונשיפות.

ג'רי הגיע לגן החיות לפני זמן רב.

כמה זמן – קשה לגורילה לזכר, אבל הוא זכר את אמו האוהבת, את אביו הזועם, וגם את הציד שצד אותו והפריד בינו לבין הוריו האהובים.

ג'רי זעם וכעס על בני האדם. הם לקחו לו את החפץ, הרחיקו אותו מהוריו, והכניסו אותו לפלוב. (ובינינו לבין עצמנו, גם אתם הייתם זועמים לא מעט אם היו מעוללים לכם כף).

אבל ג'רי הוא קוף פקח. הוא למד עד מהרה, שיש אנשים ויש אנשים. כלומר היצורים האלה, בני האדם, הם משנים. יש בהם רעים ויש בהם טובים.

את הרעים הוא מכיר היטב: הציד לדגמא, או המנקה בגן החיות שתמיד מתז עליו מצנור המים. אבל יש אנשים טובים, שנותנים ספריות ובטנים בחנם.

ישנם גם אנשים משנים: למשל מוחאים כפיים כל פעם שהוא מקלף בננה. אבל דוקא המשנים האלה חלקו המון דברים טעימים. אז ג'רי חשב – למה שלא יעשה בשבילם כמה דברים? כמו לעשן, לשים כובע על הראש, להסתכל בחתיכת ניר שהאנשים קוראים לה עתון, ולקבל אחרי זה חפיסת שוקולד – הרי זה חשבון פשוט!

בכל אופן, ג'רי היה בטוח שיש אנשים טובים, והוא רצה למצא אחד כזה שיחזיר אותו ליער באפריקה, מי יודע? אולי ימצא את

אָבא גורילה וְאַמא גורילה. וְכַשְׁגָּרִי חֲשַׁב עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִיָּה
עוֹצֵם אֶת עֵינָיו בְּהִנָּאָה וְחוֹלֵם לְעַצְמוֹ, שֶׁהִנָּה הוּא פּוֹגֵשׁ אֶת אִמָּא
בַּיֶּעַר...

סוף סוף, אַחֲרֵי שָׁנִים שֶׁל חֲלוּמוֹת, הִגִּיעַ הַרְגַע הַגָּדוֹל: גָּרִי עִזֹּב
אֶת הַכְּלוּב שֶׁהִשׁוּמֵר לֹא סָגַר מִסְפִּיק חֶזֶק, הַסְתוּבֵב וְחִפֵּשׂ אָדָם טוֹב.
מָה אָמַר לָכֶם? אָנִי גָּאָה שֶׁהוּא נִכְנָס לְבֵיתִי – פְּרוֹשׁ הַדְּבָרִים
שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ שְׂאֲנֵי אָדָם טוֹב, כְּמוֹ שֶׁלְּבִי אָמַר לִי מִזְמָן.
מַחְמָאָה כְּזוֹ מִבְּעַל חַיִּים, זֶה מְאֹד נֶחְמָד...